

Gál Andrea

Fecske utca 12.

Illusztrálta: Bódi Kati

Koinónia • 2016

A pityókaszedés

„Már minálunk, babám,

Már minálunk, babám,

Az jött be szokáááásba.

Nem szedik a pi-tyó-kát,

Nem szedik a pi-tyó-kát

Fedeles kosáárba” – dalolta Huba, hogy elűzze a krumpliszüret okozta rosszkedvét. A dal egy kicsit ahhoz hasonlított, ahogy a szomszéd kutyája holdtöltekor vonít, de a fiú ebül is érezte magát. A munkás délelőtt úgy hatott rá, mint kutyára a telehold: nem értette, mi zajlik itt.

Zsákok, vödrök, krumplik, sajnos jó sok. Az egyedüli, ami némileg felvillanyozta Hubát, a Bénike bácsi traktorja volt. Amikor burrogva, dőcögve, zakatolva közel ért hozzájuk, a fiú mindig száj tátva bámulta az óriás járművet, amelynek csak a kereke majdnem olyan magas volt, mint ő.

Kimeegy a legény a fööööldre,

Földneek közepébe,

Nem szedi a pi-tyó-kát,

Vezeti a traktorját,

A földnek közeeepébe – folytatta az éneklést, amikor tovahaladt a töfögő gép, s Huba észbe kapott.

A szülei csak hajladoztak, szedték a krumplit, néha jelentősegteljesen egymásra mosolyogtak, de ennyi. A fiú egyedül volt a gondjaival.

Így telt az idő délig, amikor négyesben leültek, mégpedig a traktor árnyékába, s megették az elemózsiát, amit az édesanyja pakolt. Ezután a felnőttek elkezdtek a zsákokat a kölcsönkért furgonba felrakodni. Hubát otthagyták a traktornál, hadd pihenjen egy kicsit. No, csak ennyi kellett a fiúnak! Gyorsan felkapaszkodott a fülkébe, ott kényelmesen elhelyezkedett a székből, s a hatalmas kormány fogását próbálgatta. Megkísérelte elfordítani, de le volt blokkolva. Sebaj, ekkor a kapcsolókat pöccintgette sorba, hadd lám, melyik mit működtet. Semmit sem sikerült elindítania, hiába remélte, hogy legalább az ablaktörlő megmozdul. A traktor minden porcikája néma és mozdulatlan maradt. Ekkor Hubát a kulcs kezdte el foglalkoztatni. Azt tudta az apjától, hogy a slusszkulcs a járművek varázsbotja: ha elfordítod, mindenik életre kel. Megbűvölten nézte, lassan megmarkolta, s félve tekert egyet rajta.

A motor felbődült. Hurr! – ezt mondta, amitől Hubának a szíve a torkában kezdett zakatolni. Óvatosan, nagyon óvatosan leereszkedett a székről s lenyomta a pedálokat, ahogy az apjától látta az autóban. A gép elindult.

– Jajj! – kiáltott fel Huba, miközben jól megmarkolta a kormányt. A traktor döccent egyet előre, aztán még egyet, aztán már gurult. A fiú pedig reszketett az izgalomtól. Az elemózsiás kosár ott állt előtte, azt nem tudta kikerülni, ráhajtott az egyik hatalmas hátsó kerék. És döcögött tovább az egyik otthagytott pityókás zsák felé.

– Ebből nagy baj lesz – Huba még ennyit tudott gondolni, amikor a háta mögül meghallotta az édesanyja sikoltását:

– Hubaaaaa! Fiacskám!

– Engedd el a gázpedált, vedd le a lábad! – Ez már az édesapja volt, aki a traktor mellett szaladt.

Huba öntudatlanul engedelmeskedett az apja hangjának. A traktor egyetlen nagy puffanással megállt, éppen, amikor az eleje maga alá gyűrte a zsákot. A gép még ugrott egyet, a fiú pedig előrezuhant, rá a kormányra.

Hogy ezután mi történt, elképzelhetitek. A fiú mindenesetre egyetlen mukk nélkül fejezte be a krumpliszedést. A traktorvezetői kudarcon kívül még azt is rettenetesen szégyellte, hogy egy vizes zsebkendőt kellett a fején viselnie, amit az édesanyja nyaksáljával erősítettek a fejére. Ja, és ezután a családban csak úgy becézték, hogy a Nagy traktorista.

